

Wladyslaw Kohutnicki, Kiev, 1919.

Polen was een land in opbouw. In 1939 bij de inval van de Duitsers pas 21 jaar onafhankelijk. Er was een sterk nationaal gevoel, we voelden ons patriotten. Er was een sterk geloof in de toekomst, we legden havens aan en wegen. De industrie was in opkomst, het land werd gemoderniseerd.

Ik zat op de militaire academie en bereidde mij voor om Polen te beschermen tegen de Russen. De dreiging van de communisten was groot. Met een inval van de Duitsers hield niemand rekening.

Het lukte me niet naar het Westen te vluchten. Ik heb me bij de ondergrondse aangemeld om met Finland tegen de Russen te vechten. Zo ben ik in 1940 Polen uitgekomen. Een bizarre vlucht met schimmige regels. Ik wist nooit wie me hielp en waar ik heen ging.

Polen zijn van oudsher gewend te vechten voor hun land. Ons land is talloze malen overvallen en bezet geweest. Zoals Nederlanders niet ophouden te vechten tegen het water, zo houden Polen niet op te vechten voor hun idealen.

De Poolse soldaten hebben over de hele wereld meegevochten tegen het fascisme met maar één doel voor ogen: de bevrijding van Polen. Onze natie moest weer vrij worden.